

איש מלבדך

משחק: יעל שילר
פרפורמנס: ויקי מיישיצקי
בימוי: שמעון לוי

קפקא, צ'כוב ושלמה המלך חוברים במחזה הזה לקטעי ביוגרפיה ולרעיונות של השחקנית. ביחד מדגישים הדברים את הקרבה בין מציאות לבדיון, בין קורבן לפושע, בין מבצעת לקהל שלה. יעל שילר פונה לקהל שלה, מדברת אליו ואתו – בלי ללחוץ... ומתנדנדת לה בין התיאטרוני-מלאכותי והריאליסטי-טבעי. על הבמה מתנועע עוד אדם, תחילה עוזר אילם, פועל שותק, טכנאי בלבד – שהופך בהדרגה לשותף, חבר ואהוב. מחפץ – לאדם.

האם יכול התיאטרון להציג **מציאות על הבמה?** השחקנית בחרה בתפקידיה האהובים, אלה שרצתה תמיד לשחק או שכבר שיחקה אותם. מהם נוצר קולז' של פושעים וקרבתות – לחלופין – לחוד

וביחד. הטקסטים הדרמטיים מחוברים לשחקנית, החולקת עם הקהל את הקשר בין המחזות לבין אירועים אמיתיים בחייה. נוכחותו האילמת המתמדת של עוד "מישהו" על הבמה מחזקת את תחושת המציאות ומסייעת לשחקנית ולקהל להישמר מהונאה עצמית, מאשליית התיאטרון. המשחק הופך להערכה מחודשת של שמחות ואסונות, עטופים בביטחון הארעי של "תפקידים" ושל מחזות. הרי מדובר במציאות הכפולה של חיים ושל תיאטרון, הנובעים זה מזה, האומנם בדומה לטשטוש הגבולות ולחילופי התפקידים בין קרוב לפושע, בין אני/אנחנו השחקנים לבין אתם/הם הקהל, באולם ומחוצה לו. בני הזוג במשחק, תובעים ונאשמים. בתפקיד אנה פטרובנה השחקנית לוחמת לקבל את תשומת לבו ואהבתו של הקהל. היא תוקפת את היושבות והיושבים באולם (לא אישית...) בקטע מתוך *העלכת הקהל* מאת פטר הנדקה. כמיצי של ג'ורג' טבורי היא מסבירה לצופים – ממש מקרוב – מה לה ולהיטלר. ובכלל בא לה לנקות פעם כמו שצריך כמו מרידל, שמנקה בתי שימוש, כדי שהמערכת תזרום, תישטף כהלכה, בביוב ובנפש. בתרגיל דמיון מודרך מוזמן הקהל להשתתף בעזרת יהושע סובול ומשל שומר הסף מאת פרנץ קפקא, ולתהות על יכולת ההבחנה שלנו בין טובים לרעים. בחזון האפוקליפטי של היינר מילר מתארות פיסות מלים את הסף הנמוג בין ה"מישהו" לבין השחקנית. ובשיר השירים מתברר תפקידו האמיתי של המישהו הזה בחייה.

